

Πρέπει νὰ μάθουμε γι' αὐτὴ τὴ νέα Ῥωμιοσύνη,
Κι' ἂν ἡ ἀνάγκη τὸ καλῇ, νὰ πᾶμε κι' ἐκεῖ πέρα...
Αὐτοὺς δὲ θὰ τοὺς πάρουμε ἡμέσως μὲ εἰρήνη,
Χωρὶς πολλὰ ἐμπόδια, πολέμους καὶ φοβέρα.
Εἶναι ἴδική μας βέβαια αὐτὴ ἡ ἀποικία,
Κι' ἄλλος 'σ' αὐτοὺς τοὺς Ἑλληνας δὲν θ' ἄχῃ ἐξουσία.

Καιρὸς νὰ ἐξυπνήσουμε, Πανέλληνες, λιγάκι,
Κι' ἀφοῦ καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς γιὰ ἔξω πῆρε δρόμο,
Ἄς κάμῃ κι' ὡς 'στὴν Ἀφρικὴ κανένα ταξιδάκι,
Νὰ 'δῇ τοὺς νέους Ἑλληνας καὶ νὰ τοὺς δώσῃ νόμο.
Ἔτσι καὶ ἔτσι ἔξοδα θὰ γίνουν ποὺ θὰ γίνουν,
Καὶ ἂν γινοῦν καὶ πρὸ πολλὰ, ἐκεῖνοι: μᾶς τὰ δίνουν.

Ἐμπρὸς, καὶ σὰν τσιγκούνηδες μὴν κλαῖτε τοὺς παράδες,
Ἀφοῦ θὰ κάμῃ ἡ πατρίς καὶ ἄλλας κατακτήσεις·
Ποιὸς ξέρει πόσους θαῦρουμε ἐκεῖ φουστανελλάδες,
Μὲ Αἴαντος ἀνάστημα καὶ Ἡρακλέους φύσεις.
Μὲ τὸ σωρὸ μᾶς ἔρχονται ἡ εὐτυχίαι πάλι,
Ἡ Ἄρτα καὶ ἡ Δάρισα κι' οἱ Ἑλληνες Σομάλοι.

Καὶ ἔπειτα φωνάζουμε ἡμέρα καὶ νύκτα ὅλοι
Ὅτι δὲν ἔχουμε κι' ἐμεῖς εὐρύχωρη πατρίδα,
Καὶ εἶναι μόνος πόθος μας νὰ πάρουμε τὴν Πόλι,
Ἀφοῦ καὶ εἰς τὴν Ἀφρικὴ μᾶς πέφτει μιὰ μερίδα.
Ἄν εἶχε μέσ' στὴ σφαῖρά της κατοίκους κι' ἡ Σελήνη,
Πιστεύετε πῶς Ἑλληνες θὰ ἦσαν καὶ ἐκεῖνοι.

Ἰδοῦ, καὶ γιὰ τὸν Μπούμπουλη δρόμος πλατὺς ἀνοίγει,
Φωτὰ λοιπὸν ἔσ' στόλο μας, φωτὰ ἔσ' *Μπουμπουλίνα*,
Καὶ γρήγορα ὁ ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν ἄς φύγῃ
Μακριὰ ἀπὸ τὴν ἡσυχίαν κι' εἰρηνικὴ Ἀθήνα.
Ἰδοῦ ἔμπρὸς ἡ Ἀφρικὴ, ἰδοῦ καὶ ἡ Σομάλη...
Ἐκεῖ ἔμπορεῖ τὸ ἄχτι του μιὰ καὶ καλὴ νὰ βγάλῃ.

Souris

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ.

Νέφη, βρονταί, ἀστραπαί, σταγόνες βροχῆς. Οἱ βράχοι
φέρουσι λευκὸν ἐξ ἀφροῦ στέφανον καὶ εἰς τῆς θαλάσσης τὰ
βάθη φοβερὸς τελεῖται ἀγών. Ἡ ἡμέρα ἱερμία καὶ ἀνεμος,
ἡ νύξ σκότος καὶ φόβος.

Μάτην ζητεῖ τις νὰ διακρίνῃ που ἐρυθρὸν ἢ μέλαν ἐξου-
σίας σημεῖον. Οὐδὲ εἰς κλητῆρ, οὐδὲ εἰς χωροφύλαξ.

Κ' ἐν τοσούτῳ κατοικοῦσιν ἐδῶ πολλαὶ καλαὶ οἰκογέ-
νειαί, κ' ἐν τοσούτῳ δύνανται τὰ κακουργότερα νὰ τελε-
σθῶσι χωρὶς νὰ πάρῃ μυρωδία ἡ χαριτωμένη ἐξουσία.

ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τοῦ ῥεβολβέρ μου μόνον τολμῶ νὰ
διέρχωμαι ὥρας τινὰς τῆς νυκτὸς ἐπὶ ἀγαπητοῦ μου βρά-
χου, ἄφ' οὗ τὴν πρῶταν διακρίνω τὸν Παρθενῶνα καὶ τὴν
νύκτα ἐν . . . παράθυρον . . . !

Ἰδοῦ τὰ ἐκ Φρεαττύος νεώτερα. Ἀλλ' ἐκ Πειραιῶς ;

Μετὰ τὴν συγκίνησιν καὶ τὰς συζητήσεις, ἃς ἡ Αὐτοῦ
Ἐντιμότης ὁ κ. Λάμπρος ἐγέννησε παρὰ τῷ Πειραικῷ Δη-
μοσίῳ, ἡ κοινὴ προσοχὴ ἐστράφη καὶ πάλιν ὅλη πρὸς τὰς
τιμὰς τῶν ἐμπορευμάτων, τὰς ταλαντεύσεις τοῦ Χρηματι-
στηρίου, τὰς πράξεις τῆς ἀγορᾶς καὶ τὴν λοιπὴν ἐμπορικὴν
κίνησιν, ἐφ' ᾧ πληροφορίας ἀκριβεῖς εὐρίσκετε ἐν τῇ
Σφαῖρα, καλλίστη εἰς τὸ εἶδος τοῦτο ἐφημερίδι.

Ἀλλὰ τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον τὸν Πειραιᾶ σήμερον εἶνε ἡ
λίμνη τῆς Ζέας, ἥτις, βαθυνομένη ἤδη καὶ ἐκκαθαριζομένη,
μέλλει ὅσον οὕτω ν' ἀποτελέσῃ μετὰ τοῦ ὑπάρχοντος τὸν
κάλλιστον τῶν ἐλληνικῶν λιμένων.

Οὕτως ὁ Πειραιεύς, μετὰ καταπληκτικῆς βαθέσεως ἄχρι
τοῦδε πρὸς τὰ ἔμπρὸς ταχύτητος, θέλει ἀντλήσῃ νέας δυ-
νάμεις πρὸς τὸ **χρυσοῦν** καὶ μέγα μέλλον του.

Διελθὼν τῆς πόλεως ὅλης καὶ ὑπ' ὅψιν ἔχων τὰς περι-
λημένας Ἀθήνας, εὗρον αὐτὴν καθαρὰν καὶ εἰς μέριμναν
δημοτικῆς Ἀρχῆς ὑποκειμένην. Ἄν δ' ἡγανάκτησα ἡ ἐ-
βλασφήμηση, αἰτία δὲν εἶναι εἰμὴ ἡ ἀστυνομικὴ Ἀρχή.

Ἐν ταῖς μᾶλλον κεντρικαῖς ὁδοῖς, μέσῳ οἰκοδομῶν ἐντὸς
τῶν ὁποίων, ἕνεκα τῶν κάτωθι καφετειῶν, διαμένουσιν ἐ-
κατοστὺς ἀνθρώπων καθ' ἑκάστην, ὑπάρχουσι βιομηχανικὰ
καταστήματα δι' αἵματος, εἰς τὴν ἐλαστικότητα τοῦ ὁποῦ
εἶνε ἀνατεθειμένη ἡ ζῶη καὶ ἡ περιουσία τόσο κόσμου !

Τοιαύτη τυφλότης, τοιαύτη ἀσέβεια πρὸς τὸ καθήκον,
τοιαύτη ἀγνοία τῶν στοιχειωδεδεστέρων περὶ τὴν ἀστυνομι-
κὴν διοίκησιν, οὐδὲ παρὰ τοῖς Ἀφγανοῖς ἡ δύνατο ἴσως ν'
ἀνέυρῃ τις σήμερον.

Ἀλλὰ τίς θὰ φροντίσῃ περὶ τόσον μικρῶν πραγμάτων !
Ἄρκει νὰ ὑπάρχῃ Ἀστυνομία καὶ Δημαρχία καὶ Κυβέρνη-
σις. Διὰ τί νὰ ὑπάρχουν, ἀδιάφορον !

Ἡ μουσικὴ, ἥς κατέρωθεν νὰ σοι γράψω τὴν εἰκόνα,
ἐγκατέλειπεν ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς τὴν Μουσ-
χίαν, μεταφωτευθεῖσα εἰς κήπον τινα, *Τιτάνιον* καλούμενον.

Ἐκ τῶν παλαιῶν θαμῶνων τῆς οὐδεῖς, πλὴν ἐμοῦ, τὴν ἠκολούθησε. Ἐν τῷ κήπῳ ἐκείνῳ ἀνεγνώρισα ὅπως νέα πρόσωπα, πάντα ἐντίμων λεμβούχων καὶ ὀπωροπωλῶν. Τὸ τρυφερὸν φύλον δὲν ἀντεπροσώπευον εἰμὴ δύο μαντηλοφόροι, μόλις πρὸ τινων στιγμῶν ἐκ τῆς εὐπαράμῳου Ἀνδρου ἀφίχθῃσαι.

Πλῆξίς, πλῆξίς, πλῆξίς!

Τόσοι μαγικοὶ περίπατοι, τόσα μέσα ἀπολαύσεων καὶ ὤμῳ ὅλα νεκρά, νεκρά! Ἄ, κύριοι Πειραιεῖς, ὁμολογήσατε, ὅτι εἰσθε ὀλίγον μαχμουρλήδες.

Ἄφεις τὸν κήπον αὐτὸν, τὸν ἄμουσον καὶ μουσικόν, ἐβάδισα πρὸς τὸν ἐν Φρεαττύϊ βράχον μου.

Ἄν τὴν ἐπομένῃ Κυριακῇ μὲ ἴδητε Δραγάτσην, εἰς ἐκείνον θὰ ὀφείληται τοῦτο.

Μάριος.

ΤΟ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ

Ὁ παρὰ τὸν πορθμὸν τοῦ Εὐρίπου ἱστάμενος, εἰς δὲν ὄνειροπλή, παρατηρεῖ ὅτι τὸ ρεῦμα περιδινόμενον παρασύρει ἐκ τῶν ἀβύσσων τοῦ πελάγους παντοδαπὰς ὕλας, αἷς ῥίπτει ἐπὶ τῶν ἀκτῶν καὶ μάλιστα τὰς μᾶλλον *ξελαγαρισμένας*. Οὕτω καὶ ἡ ἐπιστρατεία τοῦ Τρικούπη, ἡ μεγάλη αὕτη τρικυμία, ἔρριπεν ἐπὶ μὲν τῆς ἀκτῆς τῆς Κυβερνήσεως τὸ μέγα *ξελαγαρισμένο γυαλόξυλο* Κουμουνδοῦρον, ἐπὶ δὲ τῆς διοικήσεως τὸν Νομάρχην Καλαμίδα, ὅστις ὅμως καὶ τοὶ παρασυρθεὶς ὑπὸ τινος κύματος δημοπρασίας, ἐβυθίσθη καὶ αὐτὸς εἰς τὸ πέλαγος τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου. Ἀλλὰ μὴ λυπηθῆτε τὰ τοιοῦτου εἶδους ὕλικά ἐξαφανίζονται, πλὴν δὲν φθίσρονται· διὰ τοῦτο πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀνεφάνη καὶ αὐθις εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Σιδιτανιδείου πελάγους, ἀλλὰ *καταμονοκλίσασμένο*. Ἐφερε μεθ' ἐαυτοῦ τοὺς προκατακλυσμαίους ἀνθρώπους ἢ *παλῆανθρώπους* οὓς ἀνεκάλυψε κειμένους πρὸ τοῦ ὑποκαταστήματος τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζίης. Ποῦ τοὺς ἐμυρίσθη! Ἀλλὰ ὁ παρ' ἡμῖν ἀρχαιολόγος Δημήτριος ὁ Παπαναστασίου ἐξανίσταται κατὰ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Καλαμίδα, καὶ λέγει ὅτι πρῶτος αὐτοῦ εὗρε τμήμα *παλῆανθρώπου*. Μετὰ πολλὰς συζητήσεις κατεδείχθη ὅτι οἱ *παλῆανθρωποι* τοῦ Καλαμίδα, οὓς συνέστησε τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἑταιρίᾳ, ἦσαν ἀραπάδες κατὰ τὴν ἐπαναστασιν ἐκεῖ που ταφέντες.

— Ὡς ὁ Πειραιεὺς ἔχει τὸν Γεώργιον τοῦ, ἡ Χαλκίς ἄλλοτε εἶχε τὸν αὐτοκράτορά της *Κωνσταντίνον τὸν Μαργαράκη*, ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ὁποῦ ἀρκετὰ ἐφιλοσόφησεν ἡ μακαρίτης «Εὐδοία» ἡ κοκκίνη, ἥδη δ' ἔχει τὸν μέγαν ἀστρονόμον της *Ἐπαμεινώνδα τὸν βαφά*, ὅστις πρὸ τινων μηνῶν ἀνεκάλυψεν ὅτι οἱ *πλατῆται* εἰσι *μελαγχολικοί*. Κατ' αὐτὸν μέγα κακὸν συμβήσεται τῇ Ἑλλάδι· ἀληθῶς δ' ἐπέτυχεν, διότι ἐν Ἀθήναις μὲν ἀνεφάνη ὁ ἐκ τῶν μαγικουριδίων κοιλιακὸς τύφος, ἐν δὲ τῇ Χαλκίδι μετ' ὀλίγον πατᾶ τὸ ἔδαφος ὁ γλυκύτατος, ἔτοιμος νὰ περιδράμῃ τὴν Θεσσαλίαν ὡς φοβερά τις ἐπιδημία. Συνιστῶμεν τοῖς συμπολίταις νὰ κλεισθῇ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὰς οἰκίας των καὶ νὰ ἀφήσῃ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ εἰς μόνον τὸν καταρ-

τισθέντα βουλευτικὸν συνδυασμὸν, ὅστις ἔχει ἐμβολιασθῇ· Συνειθίζει αἰωνίως νὰ πατᾶ πάντοτε κατὰ τὴν ὁ γλυκύτατος παλαιὰν Ἑλλάδα ἢ Θεσσαλίαν, ἔχων ὡς ῥήτραν τοῦ τοῦ κομικοῦ Ἀντιφάνους.

Μακάριος ὁ βίος, ὃ δὲ μ' αἰεὶ καινὸν πόρον εὕρισκιν, ὡς μάσσημα ταῖς γνάθοις ἔχω.

Τοῦτο μόνον τὸ εὐχάριστον ὅτι δὲν ἔμαθεν ἀκόμη ὅτι εἰς τοὺς πρόποδας τῶν δύο πύργων, ἀρχαίου ἐνδοκίτου φρουρίου, ὑπάρχει ἑκτασίς γῆς, ἐνθα ἡ ἄμπελος ἀκμάζει, καὶ ἥς τὸ στρέμμα ἔχει χιλίας δραχμάς. Ἐὰν τὸ ἐγνώριζεν, ἀναμφιδόλως ἐκκηρύσσεται ἐθνικὴ, δυνάμει τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου, εἰτα δὲ Περρωτικῇ.

— Ἐν ἐκ τῶν πολλῶν *τερτιλιῶν* τοῦ γλυκυτάτου εἶναι καὶ ἡ εἰδησις ὅτι οἱ φίλοι τοῦ δέον νὰ καταρτίσωσι τοὺς συνδυασμοὺς των· καὶ δὴ κατηρτίσθη ὁ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Χαλκίδος συνδυασμὸς ἐκ τῶν *δεσποτῶν* τοῦ δήμου Κηρέων καὶ Νηλέων, καὶ τῶν Κωνστ. Σιμιτζῆ δικηγόρου καὶ Δημ. Κριζώτου. Κατὰ τὰς μελλούσας δ' ἐκλογὰς οἱ χωρικοὶ δῆμοι Κηρέων, Νηλέων, Μεσσαπίων καὶ Ἀηλαντίων θὰ μυδροβολήσωσι τοὺς δῆμους Χαλκιδίων καὶ Αἰδέων διὰ 2,500 σφαιρών. Οἱ μείναντες ἔξω τῆς αὐτῆς δικηγόροι ὑποψήφιοι τρώγους τοὺς μύστακας των. Ἐὰν ὁ *μπαμπούλας* τῆς διαλύσεως ἐπιτύχῃ καὶ ἡ νῦν βουλὴ ζήσῃ, τότε μίαν λύπην θὰ εἰσθανθῶμεν, διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ Σιμιτζῆ, οὗτινος αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ μύστακος κατελευκάνθησαν ἐκ τῆς ἀνησυχίας. Ὁ συνδυασμὸς οὗτος ἀριθμεῖ τρεῖς Κουμουνδοουριστάς καὶ ἓνα Τρικουπιστὴν, τὸν κ. Βουδούρην.

— Τοὺς ἐντεῦθεν διελθόντας βασιλικούς ἐπιτρόπους Λαρίσεως καὶ Τρικάλων συνώδευσεν καὶ ὁ γνωστὸς Κοκοράδας, ὅστις καθ' ἃ λέγεται, στέλλεται ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Κυβερνήσεως ὅπως ἀγοράσῃ τὰ δημόσια κτίρια. Κοκοράδας καὶ Κωνσταντινίδης! Τί χρυσὴ συνωρίς!

— Περὶ τὸ λυκαυγὲς τῆς σήμερον χωρική τις ἐξ Ἀμπελίων, ἥς τὸ ὄνομα δὲν ἐμάθομεν, ἀπεπειράθη νὰ φονεύσῃ Λέοντινα ἐκ Δοκοῦ, ὅστις ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὑποσχόμενος αὐτῇ γάμον, πῦξεν τὸ προσωπικόν της διὰ δύο τέκνων. Ἡ κόρη-γυνὴ ἅμα ἔμαθεν ὅτι ὁ ἐραστής της νυμφευεταί μετ' ἄλλης, ἤλθε εἰς τὰς ἀψίδας τοῦ ὑδραγωγείου καὶ ἐκεῖ κρυβεῖσα, πυροβολεῖ κατὰ τοῦ ἀπατήσαντος αὐτὴν ἐραστοῦ, καὶ ταυτοχρόνως σύρει μάχαιραν καὶ ἐπιτίθεται κατ' αὐτοῦ. Ἐκεῖ που διερχόμενοι χωροφύλακες τινες συνέλαβον αὐτὴν καὶ δὲν ἀφῆκαν τὴν μάχαιραν νὰ φέρῃ εἰς πέρας ὅτι τὸ πιστόλιον ἤρχισε. Ἐὰν ἡ ἰδιοτροπία αὕτη τῆς ἀπατηθείσης κόρης, ἐνεκλιματίζετο κατὰ τὸ 1878 καὶ 1880—1881 ἐν τῇ πόλει, ἀναμφιδόλως ἠθέλομεν γίνεσθαι πολέμου σπαρταζικαρδίου. Πλὴν θὰ ἦτο κάλλιστον· διότι οἱ ἀγωνισταὶ τῆς ἐφεδρείας καὶ ἐπιστρατείας θὰ ἐγίνοντο ἀρρενωπώτεροι καὶ πολεμικώτεροι.

Ἄλλοτε περισσότερα.

Μηλοῦμ,

ΤΟ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Ἡ πόλις εἶναι εἰς κίνησιν ἕνεκα δύο τινων, τῆς ἀγγελλίας διαβάσεως τοῦ βασιλέως καὶ Ἀλφρακοῦ διὰ τὴν νεοκτιθεῖσαν Καραπανίαν (Ἄρταν), καὶ διὰ γενομένην στυγεράν δολοφονίαν Κεφαλληνός τινος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως